

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **N. T. L.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Černá Pole, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, Hradčany, Praha 1

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 2. 10. 2023, č. j. 120048-6/2023-MZV/OPL,
takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2023, č. j. 120048-6/2023-MZV/OPL, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“) zrušil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) ze dne 30. 5. 2023, č. j. 1449-2/2023-MZV/HANOKO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a zastavil řízení o žádosti žalobce o upuštění povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt a o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu, že se zákon o pobytu cizinců na žalobce nevztahuje.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že se žalobce na území zdržuje na základě jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se proto zabýval otázkou, zda žalobce spadá do osobní působnosti zákona o pobytu cizinců, neboť ve smyslu § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrdí o tom, že na území ČR pobývá na základě jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nijak nedoložil, žalovaný s ohledem na zásadu procesní ekonomie požádal Ministerstvo vnitra o sdělení, zda je namístě žalobce považovat za cizince, který nespadá do osobní působnosti zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra dne 22. 9. 2023 žalovanému sdělilo, že žalobce podal v ČR dne 16. 12. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení ukončené vydáním rozhodnutí ze dne 11. 3. 2021, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 3. 2021 a dne 12. 4. 2021 proti němu podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 20. 3. 2023, č. j. 1 Az 20/2021-29, žalobu zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 26. 3. 2023 a žalobce proti němu podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“). Ten o ní doposud vede řízení pod sp. zn. 6 Azs 60/2023. Podaná kasační stížnost má zároveň ze zákona odkladný účinek, a žalobci tedy bylo vydáno ze strany Ministerstva vnitra tzv. potvrzení o strpění, aktuálně s platností od 4. 9. 2023 do 1. 3. 2024, na jehož základě je oprávněn do ukončení řízení před NSS pobývat na území ČR. Žalovaný ověřil na internetových stránkách NSS stav řízení o kasační stížnosti s tím, že toto řízení nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí ukončeno. S ohledem na výše uvedené je možné považovat tvrzení žalobce, že na území ČR pobývá na základě jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, za prokázané, nicméně se tím současně na žalobce vztahuje výlučka z osobní působnosti zákona o pobytu cizinců ve smyslu § 2 písm. a) tohoto zákona. Žalovaný proto shledal, že je na místě žádost považovat za zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž důvody právní nepřipustnosti žádosti jsou zjevné již ze samotné žádosti, respektive z tvrzení žalobce. Navíc, uplatní-li se výlučka z osobní působnosti zákona, neměl zastupitelský úřad oporu v právních předpisech pro postup, kterým by od povinnosti osobního podání žádosti upustil, či v důsledku neupuštění řízení o žádosti usnesením ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť aplikace ustanovení zákona je ve vztahu k žalobci v řízení o žádosti zkrátka vyloučena s ohledem na § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V průběhu odvolacího řízení proto byl shledán důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, respektive analogicky podle § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť řízení probíhá o žádosti, která není právně přípustná. Žalovanému proto nezbylo než řízení o žádosti rozhodnutím podle § 90 odst. 4 správního řádu zastavit a napadené usnesení bez dalšího zrušit. Z tohoto důvodu se rovněž jeví jako nadbytečné vypořádávat jednotlivé odvolací námitky žalobce, neboť jejich

vypořádání nemůže změnit nic na skutečnosti, že žalovaný shledal důvod pro zastavení řízení.

Obsah podání účastníků

3. **Žalobce namítá**, že žalovaný nemohl řízení zastavit podle § 90 odst. 4 správního řádu, protože toto ustanovení zastavení řízení neumožňuje. Zastavit řízení je možné podle jiných zákonných ustanovení, která jsou k tomu výslovně určena, jako například § 66 správního řádu. Výrok rozhodnutí však odkaz na žádné takové ustanovení neobsahuje, a je proto v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Navíc není možno aplikovat § 90 odst. 4 správního řádu, který se vztahuje na případy, kdy odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Toto ustanovení se týká situací, kdy důvody pro zastavení řízení nastaly až v průběhu řízení před odvolacím orgánem. Není je možno aplikovat v případě, kdy odvolací orgán dojde k závěru, že důvody pro zastavení řízení existovaly již od samotného počátku řízení u správního orgánu I. stupně.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti totiž pro případ, že by správní orgány dospěly k závěru, že je ve smyslu § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyloučen z působnosti tohoto zákona, a není proto oprávněn podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny podle § 42a a násl. zákona o pobytu cizinců ani žádat o upuštění od povinnosti osobního podání takové žádosti, požádal, aby byla žádost považována za žádost podle směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice 2003/86/ES“). Ze směrnice 2003/86/ES nevyplyvá, že by žadatel byl povinen podat žádost osobně ani že by žádost nemohl podat žadatel o mezinárodní ochranu. Pokud se ve smyslu § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na žadatele nevztahuje zákon o pobytu cizinců, je třeba žádost vyřídit nikoliv podle tohoto zákona, ale podle směrnice 2003/86/ES. S tímto bodem žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti se žalovaný vůbec nevypořádal. Směrnice 2003/86/ES v čl. 3 odst. 2 písm. a) vylučuje ze své působnosti pouze „osoby usilující o sloučení rodiny“, které na území pobývají jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Žadatel však není „osobou usilující o sloučení rodiny“, tou je ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2003/86/ES jeho manželka, která je držitelkou povolení k trvalému pobytu.
5. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný vůbec nevypořádal s dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, ačkoliv na možný dopad negativního rozhodnutí o žádosti žalobce a jeho rodinní příslušníci upozorňovali.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí.** Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je přezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí jsou jednoznačně seznatelné jeho důvody. Pokud se jedná o neuvedení odkazu na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí zastavujícím řízení, tak žalovaný nemá za to, že by z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí nezákonné. I kdyby snad absence tohoto odkazu měla být vadou napadeného rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí ob stojí, neboť jak důvod pro zastavení řízení, tak i splnění podmínek pro postup podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou v rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně uvedeny. Nastane-li skutečnost uvedená v § 66 správního řádu, má správní orgán povinnost řízení zastavit. Pokud zákonodárce užil dikci, dle které odvolací orgán zastaví řízení, jestliže zjistí, že nastala skutečnost, která takové zastavení odůvodňuje, tak se tím dle žalovaného má na mysli pouze rozšíření této povinnosti rovněž na odvolací orgán, což potvrzuje i

komentářová literatura. O tom, že § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce vylučuje z osobní působnosti zákona o pobytu cizinců, není pochyb, což ostatně reflektuje i procesní opatrnost žalobce, který se touto výlukou zabýval v žádosti. Pokud zákonodárce jednoznačně vymezil, na koho se zákon o pobytu cizinců vztahuje, není na žalovaném, aby proti vůli zákonodárce tuto působnost zákona rozšiřoval. Tuto myšlenku přitom ukotvil v zákoně o pobytu cizinců zákonodárce již při jeho přijetí v roce 1999. Vzhledem k tomu, že ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu rozhoduje odvolací orgán bez dalšího, pokud shledá, že nastala některá ze skutečností, která odůvodňuje zastavení řízení, nepřezkoumává odvolací orgán rozhodnutí způsobem podle § 89 odst. 2 správního řádu. Pokud tedy žalobce shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu, že se žalovaný řádně nevypořádal s důvody uvedenými v žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, tak žalovaný má za to, že postupoval správně, když se těmito námitkami nezabýval, neboť k tomu ve světle § 90 odst. 4 správního řádu nebyl prostor. Argumentaci ohledně neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný nepovažuje za důvodnou, neboť řízení bylo zastaveno z procesních důvodů podle § 90 odst. 4 s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Vzhledem k judikatuře správních soudů uvádí, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé. Žalobce pobývá na území ČR na základě jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K zásahu do soukromého a rodinného života tak vydáním napadeného rozhodnutí ani nemohlo dojít. S odkazem na judikaturu správních soudů rovněž uvádí, že všichni cizinci, kteří požadují udělení azylu, jsou zásadně vyňati z působnosti zákona o pobytu, a to až do rozhodnutí o jejich žalobě v azylové věci. Hlavním smyslem výluky je zabránění umožnění duplicitního pobytu jak na řádné pobytové oprávnění, tak v režimu zákona o azylu, coby pobytu s vyšším stupněm ochrany. Je to právě žalobce, kdo v souladu se zásadou dispoziční, která se uplatní v řízení o žádosti, disponuje s oběma předměty řízení, a to jak s jím podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, tak se žádostí, která byla předmětem předcházejícího řízení. Žalobci nic nebrání, aby se domohl práva ze směrnice 2003/86/ES podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného sloučení rodiny poté, co bude rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za situace, kdy žadatel již realizuje rodinný život se svou rodinou na území na základě pobytu vyšší ochrany, nemůže dojít k zásahu do práv žalobce.

Posouzení žaloby soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
10. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.
11. Podle § 90 odst. 4 správního řádu, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví,

ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

12. Soud se neztotožnil s výkladem § 90 odst. 4 správního řádu, jak jej v projednávané věci podal žalovaný. Ten ve svých úvahách totiž zcela opomněl § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, přičemž každé z těchto ustanovení má jiný účel a význam. Komentářová literatura (totožná s tou, které se dovolává i žalovaný) ke vztahu těchto dvou ustanovení uvádí: „Zrušení a zastavení řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) je třeba odlišovat od zrušení a zastavení řízení podle odst. 4 tohoto ustanovení. V případě odst. 1 písm. a) se rozhodnutí ruší (a na základě toho řízení zastavuje) z důvodu především právních vad rozhodnutí či řízení, které mu předcházelo (a zastavení řízení je tak následkem této skutečnosti). Naopak v případě odst. 4 je důvodem pro zrušení rozhodnutí nikoliv vada či vady jeho obsahu, ale to, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, tedy nastal některý z důvodů stanovených v § 66 odst. 1 nebo 2 podle toho, zda šlo o řízení o žádosti nebo o řízení z moci úřední. V takovém případě odvolací správní orgán napadené rozhodnutí ‚bez dalšího‘, tzn. aniž by se dále zabýval jeho obsahem, zruší a řízení zastaví.“ (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 769).
13. Žalobce má totiž pravdu v tom, že § 90 odst. 4 správního řádu nemíří na situace, kdy onu v průběhu řízení nastalou skutečnost představuje okolnost, která tady byla od jeho počátku. V chápání žalovaného však žalobce podal žádost, která je podle něj zjevně právně nepřipustná, nikoliv žádost, která se nepřipustnou stala až v průběhu řízení. Z úvah žalovaného přitom jednoznačně vyplývá, že pro tento důvod měl řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit již zastupitelský úřad. Žalovaný tak nereagoval na v řízení nově nastalou situaci (což je účel § 90 odst. 4 správního řádu), ale zastřeně provedl přezkum prvostupňového rozhodnutí. Postupy podle citovaných ustanovení však není možné směřovat. Žalovaný s ohledem na skutkové okolnosti případu nemohl zrušit prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavit podle § 90 odst. 4 správního řádu. Pokud se domníval, že již zastupitelský úřad měl řízení zastavit pro (od počátku) existující zjevnou právní nepřipustnost žádosti, měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Důvody vedoucí k zastavení řízení se pak měl zabývat v odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008-87). Tento právní titul zastavení řízení pak musí být jednoznačně právně identifikován, přičemž z formulace žalovaného „resp. analogicky“ s odkazem na zvláštní ustanovení o řízení obsažené v zákoně o pobytu cizinců není dostatečně jasné, v souladu se kterým ustanovením měl žalovaný záměr řízení zastavit. Jelikož tak žalovaný neučinil, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka je proto důvodná.
14. Jen pro úplnost pak soud dodává, že žalobce má pravdu i v tom směru, že pokud žalovaný shledal existenci důvodů pro zastavení řízení nastalých v jeho průběhu, bylo třeba *výrokem* napadeného rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu zastavit řízení podle zákonného ustanovení o zastavení řízení (§ 66 správního řádu či zvláštního ustanovení zákona o pobytu cizinců) a zároveň podle § 90 odst. 4 správního řádu prvostupňové rozhodnutí zrušit (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 781).
15. Vedle toho z napadeného rozhodnutí nejsou dostatečně seznatelné důvody, pro které nemohl žalobce podat žádost podle směrnice 2003/86/ES, jak v předcházejícím řízení namítal. Bez řádného vypořádání této odvolací námitky žalobce je závěr o existenci důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení nepřezkoumatelný.

16. Žalobce má totiž opět pravdu v tom, že jak v žádosti k zastupitelskému úřadu, tak ostatně v odvolání předestřel hájitelnou (plausibilní) argumentaci týkající se toho, že je oprávněn žádost o sloučení podat s ohledem na ustanovení směrnice 2003/86/ES. Bez ohledu na to, podle jakého ustanovení mohl žalovaný řízení zastavit a prvostupňové rozhodnutí zrušit, nemohl své rozhodnutí opřít o závěr o zjevné (*sic!*) právní nepřípustnosti žádosti žalobce, aniž by se dostatečně s touto jeho argumentací vypořádal.
17. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). O nepřezkoumatelnost naopak nejde, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
18. Soud nesouhlasí se závěrem žalovaného uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že bylo nadbytečné tuto odvolací námitku vypořádat. Argumentaci žalobce zcela jistě nelze považovat za *zjevně irelevantní*. Je pravdou, že určité rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí v tomto směru žalovaný představuje ve vyjádření k žalobě, činí tak však již pozdě. Z ustálené judikatury správních soudů totiž vyplývá, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Bylo by přitom v rozporu se zásadami, na nichž je vystaven český systém následného soudního přezkumu správních rozhodnutí, aby se žalobcem uplatněnými námitkami (které však ve výsledku nemusejí být důvodné) zabýval soud jako první. Námitka, že žalovaný neuvedl důvody, proč jeho žádost nemůže posuzovat na základě toho, že žalobce výslovně uplatňuje svá práva vyplývající ze směrnice 2003/86/ES, je proto důvodná.
19. Pokud jde o žalobní námitky ohledně posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud neshledává s ohledem na výše uvedené rozhodovací důvody tohoto rozsudku možným se jimi zabývat, neboť by to bylo v tuto chvíli předčasné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí bez jednání zrušil dílem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a dílem jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zároveň věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za řízení ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč. Ty tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d)

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátce DPH. Žalobci proto náleží rovněž náhrada za tuto daň ve výši 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč). Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce